

[Alfred Jensen.]

af en sådan lovs virkning — jeg har vel lov til at sige lov, for forslaget bliver vel gennemført.

Jeg skal i øvrigt ikke gøre flere indvendinger imod ændringsforslagene, end jeg her har gjort. Vi vil ikke stemme imod, men stille os side om side med de øvrige partier.

Finansministeren (Kampmann): Der har jo fra alle sider her ved anden behandling været tilslutning til gennemførelsen af forslaget med de ændringsforslag, som vi har talt os til rette om i udvalget. Der er vel ingen grund til i dag at tage en længere diskussion om, hvorvidt ændringsforslag nr. 7 betyder en skærpelse eller en lempelse. Det er så heldigt i dette tilfælde, at det vil fremtiden vise, idet skatteyderne nu kan vælge; så vil man vel efterhånden gennem de resultater, man kan konstatere med hensyn til dette valg, se, om publikum — eller skatteyderne, må jeg vel sige — betragter det som en fordel at anvende den ene eller den anden regel. Det har været så heldigt, at jeg har kunnet imødekomme både de konservative og venstre og også de betragtninger, som det ærede medlem hr. Axel Sørensen fremsatte ved første behandling vedrørende skatteydere med små indkomster, som får sådanne engangsindtægter.

Det ærede medlem hr. Alfred Jensen mente, at der måske særlig var tale om skattelettelse for mere velhavende skatteydere. Det er jeg såmænd ikke så sikker på. Der er mange mindre velhavende skatteydere, der kan komme ud for engangsindtægter af den art, som er nævnt i lovforslagets § 1, og særlig tror jeg, at der er mange almindelige skatteydere, der vil være glade for den nye regel i § 1, nr. 8, for beskatning af gaver, gratialer og lignende, der udbetales i særlig anledning såsom jubilæum eller arbejdsophør på grund af alder eller sygdom, og hvoraf beskatningen altså fremtidig bliver 30 pct. af det beløb, der ligger ud over 1 000 kr. Da det i en lang række af sådanne tilfælde drejer sig om ydelser, der ikke overstiger 1 000 kr., er der her tale om fuldstændig skattefrihed for mange små indkomstmottagere.

Hermed sluttede forhandlingen.

Ændringsforslag nr. 7 om indsættelse af en ny paragraf efter § 9

vedtoges uden afstemning.

Ændringsforslagene nr. 1-3, § 1, således ændret, § 2, ændringsforslag nr. 4, § 3, således ændret, §§ 4-7, ændringsforslagene nr. 5 og 6, § 8, således ændret, § 9, ændringsforslag nr. 8, § 10, således ændret, § 11, ændringsforslag nr. 9, § 12, således ændret, ændringsforslagene nr. 10-12, § 13, således ændret, ændringsforslag nr. 13, § 14, således ændret og § 15

vedtoges uden afstemning.

Lovforslagets overgang til tredje behandling

vedtoges uden afstemning.

Formanden: Lovforslaget går nu til fornyet behandling i udvalget.

Den sidste sag på dagsordenen var:

Første behandling af forslag til folketingsbeslutning vedrørende den af den internationale arbejdskonference i Genève i året 1947 vedtagne konvention nr. 81 om arbejdstilsyn inden for industri og handel.

(Forslaget til folketingsbeslutning findes i tillæg A. sp. 1565, fremsættelsen i tidenden sp. 3421).

Sagen sattes til forhandling.

Carl P. Jensen: Som det fremgår af den højtærede socialministers fremsættelse af forslag til folketingsbeslutning vedrørende ratifikation af den internationale arbejdskonferences konvention om arbejdstilsyn inden for industri og handel, opfylder Danmark nu vilkårene for at kunne ratificere denne konvention, og jeg skal derfor anbefale forslaget.

Må jeg samtidig minde om, at jeg for ca. 4 år siden, da vi behandlede spørgsmålet om ændringer i Den internationale Arbejdsorganisations statut, gjorde nogle bemærkninger om det forholdsvis ringe antal konventioner, vi indtil da havde ratificeret — et ringe antal set i forhold til andre lande — hvilket bevirkede, at vi i bureauets

[Carl P. Jensen.]

oversigt blev stillet i et ugunstigt lys som en art underudviklet land.

Jeg skal ikke gentage alt, hvad jeg sagde dengang — jeg henviser til Folketingstidende 1953-54 sp. 3749 og i tilslutning hertil til den daværende socialministers bemærkninger i den anledning — men jeg gjorde opmærksom på, at en række konventioner tog sigte på områder, der efter hævdunden dansk skik ikke burde reguleres ad lovgivningens vej, fordi det drejede sig om spørgsmål, der var overladt andre organer. Eksempelvis kan jeg nævne konventionen om minimallønninger, idet denne gav forskrifter, der i høj grad lå i underkanten af, hvad vi havde herhjemme. Det samme kan siges om andre konventioner, der giver forskrifter, som vi ikke har nogen politisk mulighed for at gennemføre. Men derudover findes der utvivlsomt en række konventioner, der uden større vanskelighed kunne ratificeres, og jeg ved, at jeg her er helt på linje med det ærede medlem fru Else Zeuthen, der tidligere har efterlyst lidt mere handling på dette særlige område.

Nu er jeg bekendt med, at der for år tilbage er nedsat et ratifikationsudvalg, der skulle fremkomme med en indstilling om, hvilke konventioner der kunne tages op til ratifikation, og jeg benytter denne lejlighed til at søge oplysning om dette udvalgs arbejde og navnlig efterlyse en motivering for, at man endnu ikke er kommet til noget resultat, idet jeg her ser bort fra de allerseneste ratifikationer af de senest vedtagne konventioner, hvor man har handlet prisværdigt hurtigt.

Kr. Juul: Jeg skal ikke gøre mange bemærkninger i anledning af den foreliggende konvention, hvori der bl. a. er angivet ret detaljerede regler for fabriksinspektørers beføjelser med hensyn til tilsynsvirksomhed. Så vidt jeg forstår den højtærede socialminister, mener han, at disse regler er i overensstemmelse med de bestemmelser, vi allerede har gennemført i dansk arbejderbeskyttelseslovgivning, og at vi ikke ved at ratificere denne konvention kan komme ud for at skulle ændre vor lovgivning på arbejderbeskyttelsesområdet.

Jeg regner med, at ministerens opfattelse er rigtig, men da der er tale om så omfattende bestemmelser, vil vi bede om, at et folketingsudvalg får lejlighed til at se nærmere på konventionen og sammenligne den med de i dansk arbejderbeskyttelseslovgivning gældende bestemmelser.

Hanne Budtz: Mit parti kan give tilslutning til, at vi ratificerer denne konvention, da det som oplyst af den højtærede socialminister nu vil være muligt efter vedtagelsen af arbejderbeskyttelsesloven af 11. juni 1954.

Det er af den foregående ærede ordfører blevet foreslået, at der nedsættes et udvalg, og det har mit parti ikke noget imod. Det kan måske endda være helt rigtigt ud fra den betragtning, at det drejer sig om meget omfattende og detaljerede bestemmelser.

Med hensyn til de principielle bemærkninger, det ærede medlem hr. Carl P. Jensen har fremført, vil jeg sige, at også vi ser med tilfredshed på, at endnu en konvention kan ratificeres, og vi er enige i, at dette arbejde skal følges op, således at så mange som muligt af de konventioner, der er vedtaget på den internationale arbejds-konference i Genève, bliver forelagt her, når vor lovgivning i øvrigt tillader det.

Kirsten Gloerfelt-Tarp: Også mit parti kan give tilslutning til forslaget om ratifikation af konvention nr. 81 om arbejdstilsyn inden for industri og handel.

Ligesom et par af de foregående talere er jeg af den formening, at vi bør ratificere så mange af de internationale konventioner som muligt, når vor lovgivning i øvrigt tillader det, og derfor vil også jeg gerne give tilslutning til, at man fortsætter undersøgelsen af, om der ikke er flere tilfælde, hvor vi kan tage spørgsmålet om ratifikation op til drøftelse, men jeg må tilstå, at jeg ikke havde ment det nødvendigt med en udvalgsbehandling på netop dette område; jeg har naturligvis ikke noget imod, at vi undersøger enkelthederne nærmere, men for mig at se er sagen klar: vi kan med den lovgivning, vi har, og med det arbejdstilsyn, vi har, ratificere denne konvention.

Ragnhild Andersen: Også den kommunistiske gruppe kan tilslutte sig ratifikation af den foreliggende konvention.

Som det er sagt af andre ærede ordførere, og som det fremgår af bemærkningerne til forslaget, var Danmark indtil 1954 ikke i stand til at tiltræde denne konvention, idet vor lovgivning om arbejdstilsyn og arbejderbeskyttelse ikke opfyldte de krav, der stilledes; men da det er tilfældet efter vedtagelsen af de nye arbejderbeskyttelseslove i 1954, er det rimeligt, at konventionen nu ratificeres. Forhåbentlig kan det medvirke til, at der lægges et moralsk pres på andre lande, så de bestræber sig for at forbedre deres lovgivning på de nævnte områder og således bliver i stand til også at tilslutte sig konventionen.

Det er jo, som også andre ærede ordførere har været inde på, beklageligvis sådan, at der ofte går lang tid, før vi beslutter os til at ratificere de konventioner, man enes om i Genève. I dette tilfælde er der gået 11 år; det havde ikke været nødvendigt at vente så længe, da vi for 4 år siden kunne have tilsluttet os denne aftale.

Værre ser det ud med andre konventioner, men jeg hører med glæde, at ordføreren for socialdemokratiet, det ærede medlem hr. Carl P. Jensen, og de ærede ordførere for det radikale venstre og det konservative folkeparti i dag beklager, at vi ikke ratificerer flere konventioner. Det kommer ganske vist lidt overraskende for mig; jeg tænker her bl. a. på, at vi for nylig behandlede en konvention om 40 timers arbejdsuge, men at det høje ting nægtede sagen overgang til anden behandling, skønt en ratifikation ikke ville være ensbetydende med, at vi på alle områder skulle gennemføre en nedsættelse af arbejdstiden til 40 timer; vi skulle blot i princippet tilslutte os den enighed, man var nået til i Genève, om at tiltræde 40 timers arbejdsuge.

Den ærede ordfører hr. Carl P. Jensen nævnte også andre konventioner og gjorde gældende, at Danmark i Genève betragtes som et underudviklet land, fordi vi ikke ratificerer tilstrækkelig mange konventioner. Jeg finder anledning til at henlede opmærksomheden på et par af de konventioner, som Danmark ikke har ratificeret, og som det efter min mening vil være af stor

betydning at få ratificeret. Der er f. eks. konvention nr. 100, vedtaget allerede i 1951, om lige løn for mænds og kvinders lige arbejde. For de mange tusinder af kvinder, som i stadig større tal går ind i produktionslivet og bliver erhvervsarbejdende, vil det være af den største betydning at få lovgivningsmagtens støtte til deres krav om at opnå lige løn for lige arbejde. Danmark gør sig ofte til af sin lovgivning på dette område, og vi har også på visse områder lige løn for mænd og kvinder for lige arbejde; men på store områder i det private erhvervsliv kæmper kvinderne stadig for at få indført, at samme arbejde aflønnes med samme løn. Der kan ikke være tvivl om, at alle kvinder og alle kvindeorganisationer her i landet ville se med tilfredshed på, at denne konvention blev ratificeret. Heller ikke i dette tilfælde ville en ratifikation medføre, at alle kvinder øjeblikkelig skulle have samme løn som mændene; den ville blot betyde, at vi principielt gav støtte til en gradvis udvikling i retning af lige løn for lige arbejde. Jeg opfordrer herved den høje regering til at have opmærksomheden henvendt især på denne konvention.

Der er også en anden konvention, som jeg gerne vil henlede opmærksomheden på, og som det ville være af stor interesse at få det høje tings tilslutning til, nemlig konvention nr. 103 om betalt barselhvile for alle udearbejdende kvinder. Jeg ved vel, at vi på dette område oplyder en hel del af kravene i konventionen, men der mangler sikkert noget, og min gruppe har jo i denne vinter stillet forslag om at afhjælpe mangler på dette område ved at sikre de udearbejdende kvinder ret til en betalt barselhvileperiode.

Det er meget godt, at man i Genève enes om de gode principper og de rettigheder, menneskene bør være sikret; jeg ser imidlertid ikke rettere, end at sådanne internationale konventioner først får betydning i det øjeblik, lande og stater sætter noget ind på at leve op til principperne, tilslutter sig konventionerne og dermed føler sig forpligtet til at indrette deres lovgivning på forsvarlig vis, således som man er enedes om det på den internationale konference i Genève.

[Ragnhild Andersen.]

Med disse bemærkninger skal jeg tilsige kommunisternes støtte til gennemførelsen af dette forslag til folketingsbeslutning.

Socialministeren (Bomholt): Jeg takker de ærede ordførere for deres positive indstilling. Mange af ordførerne ønsker om muligt flere konventioner ratificeret, og det er en indstilling, som jeg naturligvis glæder mig over.

Det ærede medlem hr. Carl P. Jensen henviste til sine udtalelser i 1954 og bemærkede, at Danmark havde ratificeret et forholdsvis ringe antal konventioner set i relation til andre lande; han benyttede endog udtrykket „underudviklet“ i denne sammenhæng. Jeg tror nu ikke, at Danmark i Genève betragtes som et underudviklet land — tværtimod; det skyldes bl. a. den repræsentation, vi har dernede, og som gør sig udmærket gældende. Jeg forstod også på det ærede medlem, at kritikken ikke rettedes mod de konventioner, undertegnede havde fremlagt i folketinget.

Jeg kan bemærke, at vedrørende de sidst vedtagne konventioner om afskaffelse af tvangsarbejde og om ugentlig hvile inden for handels- og kontorvirksomheder blev ratifikationsinstrumenterne deponeret ved Det internationale Arbejdsbureau i Genève den 17. januar 1958. I generaldirektørens fravær fandt deponeringen sted hos den stedfortrædende generaldirektør, mr. C. W. Jenks, der anmodede den danske repræsentant om over for såvel udenrigsministeriet som socialministeriet at give udtryk for ILOs varmeste påskønnelse af den hurtighed, hvormed Danmark havde ratificeret de to konventioner. Takket være den danske ratifikation af konventionen om afskaffelse af tvangsarbejde ville det nu være muligt at sætte denne konvention i kraft hurtigere, end det havde været tilfældet med nogen tidligere konvention. Dette resultat var så meget desto mere tilfredsstillende, som der var tale om en konvention af særlig vidtrækkende politisk betydning.

Der har til stadighed været foretaget undersøgelser med hensyn til de ikke-ratificerede konventioner, og det kan ikke nægtes, at Danmark har ratificeret et påfaldende ringe antal. En statistik over antallet af ratifikationer pr. 1. juni 1957

viser, at Danmark har ratificeret 27 konventioner, Finland 38, Island 6, Sverige 35, Norge 47, Storbritannien 57, Frankrig 73 og Den tyske Forbundsrepublik 33, og man stiller uvilkårlig sig selv det spørgsmål: hvordan kan det være, at Danmark kun har ratificeret 27, medens Norge har ratificeret 47?

Det må dog i den forbindelse bemærkes, at der er en komité, Nordisk Socialforsikringskomité, der indgående beskæftiger sig med disse forhold. Der er gentagne gange foretaget undersøgelser af ikke-ratificerede konventioner, og der blev navnlig i årene 1950-53 arbejdet i et udvalg, der i 1953 afgav en betænkning; det er altså ikke et glemt område. Jeg tror imidlertid, at man stadig må have opmærksomheden henvendt på de muligheder, der måtte forefindes, og jeg har derfor bedt ministeriet om at fremskaffe nærmere motivering for, at de konventioner, der er vedtaget i andre nordiske lande, ikke er vedtaget i Danmark, idet en sådan motivering måske kunne være af vejledende værdi.

Som det ærede medlem hr. Carl P. Jensen bemærkede, er der dog et antal konventioner vedrørende forhold, som ikke har betydning for Danmark. Det ærede medlem har selv nævnt konventionen om arbejdsforhold i miner, og der er også en del konventioner vedrørende forhold, der i Danmark sædvanemæssigt er overladt til regulering ved kollektiv overenskomst.

Siden 1954 har Danmark ratificeret en del konventioner, vedtaget af ILO. I 1955 ratificerede Danmark således konvention nr. 21 om tilsyn med udvandrere om bord i skibe, konvention nr. 58 om lavalder for børns arbejde til søs, konvention nr. 94 om arbejdsklausuler i offentlige kontrakter, konvention nr. 98 om retten til at organisere sig og føre kollektive forhandlinger og konvention nr. 102 om minimumsnormer for social tryghed.

Der er vel særlig grund til at sætte streg under den sidste konvention: om minimumsnormer for social tryghed. Denne konvention fastsætter inden for 9 forskellige områder af sociallovgivningen mindstekrav med hensyn til ydelserne og antallet af personer, der skal have ret til disse ydelser. For at kunne ratificere skal et medlems-

[Socialministeren.]

land opfyldte mindstekravene inden for mindst 3 af de 9 områder, og Danmark har ved sin ratifikation meddelt ILO, at det opfylder kravene på følgende områder: læge- og hospitalsbehandling, arbejdsløshedsforsikring, aldersrente og invalide-
rente.

Hvad angår konventionerne om arbejderbeskyttelse, er der siden de nye arbejderbeskyttelsesloves ikrafttræden i 1955 indledt forskellige undersøgelser med henblik på, om der ad administrativ vej bør gennemføres forskellige forskrifter, hvorved Danmark påtager sig at overholde en del af ILOs ældre konventioner.

Det ærede medlem hr. Kr. Juul mente, det var ønskeligt, at et udvalg beskæftigede sig nærmere med denne konventions indhold set i relation til arbejderbeskyttelseslovene. Det kan jeg selv sagt ikke have noget at indvende imod. Jeg skal gerne fremskaffe de oplysninger, der ønskes; den tidligere direktør i arbejdstilsynet er jo nu departementschef i socialministeriet og den højeste sagkundskab på det område.

Carl P. Jensen: Jeg vil gerne takke den højtærede socialminister for hans bemærkninger i anledning af mine udtalelser vedrørende ratifikation af flere konventioner. Jeg er i og for sig ikke tilhænger af, at vi skal ratificere konventioner bare for konventionernes skyld; jeg ser gerne, at de konventioner, vi ratificerer, fører til lovgivning på de pågældende områder. Det, jeg spurgte om, og som jeg nu har fået besvaret, var, om vi ikke har mulighed for at ratificere konventioner på områder, hvor vi har vor lovgivning i orden. Jeg har tidligere peget på konventionen af 1921 om anvendelsen af blyhvidt i maling. Så vidt mig bekendt er dette forhold i orden, men konventionen derom har vi ikke undertegnet.

Det er rigtigt, som socialministeren sagde, da han nævnedes en del lande, der har ratificeret en række konventioner, at et stort antal af ratificerede konventioner ikke nødvendigvis betyder, at man også har en status i social henseende som den, vi har her i landet. Den højtærede minister kunne også have nævnt et land som Bul-

garien, der har ratificeret omkring 65 konventioner, uden at dette lands sociale status, så vidt jeg ved, står på højde med vor.

Det ærede medlem fru Ragnhild Andersen sagde, at vi bør ratificere konventioner for derved at lægge moralsk pres på andre lande sådan, at vi kan få dem til også at ratificere konventionerne. Men det, at andre lande ratificerer, betyder ikke, at de lader lovgivningen følge med på de pågældende områder. Det ærede medlem nævnedes konventionen om arbejdstidsforkortelse, som vi tidligere havde afvist at behandle her i tinget. Jeg har ikke noget imod at diskutere disse problemer, jeg ønsker blot ikke, at vi skal ratificere en konvention bare for at kunne sige, at nu tæller den med. Det gælder f. eks. konventionen om arbejdstidsnedsættelse. Dengang det ærede medlem fru Ragnhild Andersen ville drøfte dette problem, var det imidlertid i en aktuel situation, hvor jeg af særlige grunde ikke var interesseret deri.

Jeg har ikke noget imod at drøfte arbejdstidsproblemer i forhold til konventioner. Der er f. eks. lande, som har ratificeret konventionen om 40 timers ugen. Jeg tror så galt, at det store Sovjet har ratificeret arbejdstidskonventionen, men alligevel er det en kendsgerning, at man derovre så sent som i marts 1956 ikke var kommet længere end til at udstede et dekret om nedsættelse af arbejdstiden fra 48 til 46 timer uden lønkomensation for akkordarbejde, og så vidt mig bekendt er der ikke sket noget siden. Og så vidt jeg ved, har man i en række østeuropæiske lande vedtaget konventioner om arbejdstiden, ja, praktisk talt vedtaget alle de konventioner, der findes, men hvor er realiteten bag vedtagelserne? I oktober i fjor blev der i Czekoslovakiet udsendt en meddelelse til de czechoslovakiske arbejdere, hvori man beklagede, at centralkomiteen med beskæmmelse måtte indrømme, at produktiviteten i Czekoslovakiet ikke havde udviklet sig på en måde, der korresponderede med planlægningen — som man sagde i den officielle meddelelse — og derfor måtte man frafalde et tidligere givet løfte om at nedsætte arbejdstiden fra 48 til 46 timer. Det er altså ikke ratifikationen af en række konventioner, der er det af-

[Carl P. Jensen.]

gørende; det afgørende er, på hvilken måde man lader lovgivningen følge dem op i de pågældende lande.

Ragnhild Andersen: Også jeg vil gerne takke for ministerens redegørelse for, hvor mange konventioner der er ratificeret i Norge, Sverige, Finland og andre lande. Der kan nok være grund til at få mere at vide på dette område, men den højtærede socialminister har jo også lovet at ville foretage undersøgelser af disse spørgsmål.

Vi har ikke ratificeret konventionen om miner, men det kan vel i og for sig have interesse for Danmark at se på denne konvention; vi har dog minedrift i Grønland. Den her foreliggende konvention kommer jo desværre ikke til at gælde for Grønland, hvilket jeg beklager.

Ordføreren for socialdemokratiet, det ærede medlem hr. Carl P. Jensen, siger, at spørgsmålet er ikke, hvorvidt man lægger et moralsk pres på andre lande, men hvordan vi lever op til konventionerne. Deri giver jeg det ærede medlem ret. Jeg hørte med megen beklagelse i dag, at Danmark ikke er kommet længere, end vi var for tre år siden, da vi ratificerede konventionen om social tryghed. Da kunne vi lige knibe os ind i denne konvention, fordi vi — som den højtærede socialminister sagde — oplydte fordringerne på tre områder: læge- og hospitalsbehandling, arbejdsledsøhedsforsikring og alders- og invaliderente. Men der var desuden syv områder, tror jeg, på hvilke lovgivning ikke dækkede konventionens bestemmelser. Der kan sandelig være grund til for det ærede medlem at henlede opmærksomheden på, at vi må leve op til de konventioner, vi tilslutter os.

Der er f. eks. sådan noget som dagpenge under sygdom, erstatning for tilskadekomst under arbejdet, moderskabsydelse og familieydelse og ydelse til efterladte — områder, hvor Danmark vitterlig har store mangler — og det ville glæde mig, hvis denne debat kunne bidrage til, at også Danmark gjorde sig større anstrengelser for ikke bare at nå resultater på enkelte områder inden for de internationale attaler, men på alle de sociale felter.

Det glæder mig også, at det ærede medlem er villig til at se på en ratifikation af

den internationale konvention om 40 timers ugen. Det er kedeligt, at det ikke var tilfældet, da vi behandlede den her i tinget, hvor den kom ud for den triste skæbne at blive nægtet overgang til anden behandling, men det er jo altid glædeligt, når tingene går i den rigtige retning, og således opfatter jeg den ærede ordførers bemærkninger på dette område.

Kirsten Gloerfelt-Tarp: Når jeg har udtalt ønske om, at vi fra dansk side ratificerer så mange konventioner, som det er muligt efter vor lovgivning, er det først og fremmest, fordi jeg synes, at det internationale samarbejde skal støttes, men jeg har ikke den opfattelse, at alle de konventioner, der er vedtaget i Genève, er den højeste visdom og uden videre passer på danske forhold.

Det ærede medlem hr. Carl P. Jensen har fremhævet nogle sider ved ordningen af vore arbejdsforhold, som gør, at visse konventioner ikke passer for os. På flere områder, f. eks. sygekasselovgivningen, skyldes det, at vi har haft en lovgivning længe før, der er vedtaget noget i Genève, en lovgivning, som er meget mere udbygget, end tilfældet har været i de andre lande. Men der er også en hel del andre konventioner, som ikke passer til danske forhold. Jeg vil f. eks. nævne konventionen om forbud mod kvinders natarbejde, som fra tidernes morgen har været fremme i diskussionen her i Danmark. De kvindelige arbejdere har vendt sig mod sådanne særforbud, og det er klart, at efterhånden som arbejdsforholdene bliver bedre — og i et land som Danmark er de trods alt forholdsvis gode — er den slags særkrav mindre forståelige.

Når jeg blev kaldt frem, var det, fordi det ærede medlem hr. Carl P. Jensen anmodede om at få ratificeret en overenskomst fra 1921 om blyhvidt i maling. Så vidt jeg husker, er en af årsagerne til, at den ikke er ratificeret, at den indeholder et forbud mod, at kvinder beskæftiges ved maling med blyhvidt. Vi har fået en ny arbejderbeskyttelseslov siden, og i den er der en bestemmelse om konstitutionelle forhold, hvorefter man kan træffe særbestemmelser, således at det teoretisk er muligt, men jeg betragter det ikke som sandsynligt, at man i 1958 og senere under de arbejds-

Folketingets forhandlinger. (227)

3617 $\frac{9}{4}$ 58: 1. beh. af f. t. beslutn. vedr. arbejdstilsyn inden for industri og handel.

3618

[Kirsten Gloerfelt-Tarp.]

forhold, vi har her i Danmark, vil indføre et sådant særforbud, og så tvivler jeg meget om, at betingelserne ville være til stede for at ratificere denne gamle konvention.

(Kort bemærkning).

Carl P. Jensen: Det sidste eksempel blev fra min side nævnt som et tilfælde, hvor der muligvis kunne være foretaget en ratifikation, men de nærmere grunde til, at det ikke er sket, kender jeg naturligvis ikke; det er det, vi gerne vil have lidt at vide om.

Når jeg har taget ordet igen, er det blot, fordi jeg i anledning af det ærede medlem fru Ragnhild Andersens bemærkning om min stilling til en eventuel ratifikation af konventionen om 40 timers ugen tor en ordens skyld vil sige, at jeg ikke har udtalt mig om min stilling hertil. Jeg har kun nævnt, at der er en række konventioner, som tager sigte på områder, som efter hævdunden dansk praksis ikke bør reguleres ad lovgivningens vej, og her tænker jeg bl. a. på arbejdstidsspørgsmålet.

Socialministeren (Bomholt): Jeg er enig med det ærede medlem fru Kirsten Gloerfelt-Tarp med hensyn til de principielle bemærkninger. Hvad angår den specielle konvention om blyhvidt i maling, har jeg fået oplyst, at den i øjeblikket er til teknisk undersøgelse, og at det ikke skulle være udelukket, at den kan tages op til ratifikation.

(Kort bemærkning).

Ragnhild Andersen: Jeg vil gerne sige til det ærede medlem fru Kirsten Gloerfelt-Tarp, at det er muligt, at ikke alt, hvad der kommer fra Genève, er den højeste visdom, men hvad angår den af det ærede medlem nævnte sygelønsordning, har vi gennem lang tid haft svære mangler, og først ved den overenskomst, der blev indgået for et par år siden, har det lettet en lille smule. Vi havde haft god grund til

at ændre vor lovgivning på dette område i overensstemmelse med konventionens krav.

Det ville have glædet mig, hvis det ærede medlem havde udtalt sig for ratifikation af de to af mig nævnte konventioner, nr. 100 og nr. 103, henholdsvis om ligeløn og om kvinders rettigheder i barseltilfælde. At det ærede medlem ikke gjorde det, håber jeg ikke skal tages som udtryk for, at det ærede medlem, som så ofte har talt varmt om disse spørgsmål, ikke vil støtte dem.

Jeg kan kun beklage, at de udtalelser, som den ærede ordfører for socialdemokratiet kom med, ikke var udtryk for, at han nu var velvillig indstillet over for en ratifikation af konventionen om 40 timers ugen. Jeg anser det stadig for at være af betydning at få denne konvention ratificeret, men jeg kan forstå, at det ærede medlem ikke er kommet længere på trods af sine efter min opfattelse velvillige udtalelser i første omgang.

Hermed sluttede forhandlingen.

Sagens overgang til anden (sidste) behandling
vedtoges uden afstemning.

Carl P. Jensen: Da der under forhandlingen er blevet udtalt ønske om udvalgsbehandling, foreslår jeg, at forslaget henvises til et udvalg på 17 medlemmer.

Uden forhandling eller afstemning
vedtoges dette forslag.

Formanden: Der er ikke mere på dagsordenen.

Udvalget angående forslag til lov om oprettelse af et socialforskningsinstitut har afgivet tillægsbetænkning over nævnte lovforslag. Eksemplarer vil blive omdelt.

Folketingets næste møde afholdes i morgen, torsdag den 10. april, kl. 13 med følgende dagsorden:

[Formanden.]1) *Valg af 17 medlemmer til et udvalg angående:*

Forslag til folketingsbeslutning vedrørende den af den internationale arbejdskonference i Genève i året 1947 vedtagne konvention nr. 81 om arbejdstilsyn inden for industri og handel.

2) *Anden behandling af:*

Forslag til lov om ændringer i lov om udlændinges adgang til landet m. v.

3) *Anden behandling af:*

Forslag til lov om ændring i lov om folketingets ombudsmand.

4) *Første behandling af:*

Forslag til folketingsbeslutning angående folketingets ombudsmands beretning for året 1956.

Mødet hævet kl. 15²⁵.

76. møde.

Torsdag den 10. april kl. 13.

Formanden: Fra faglige og andre sammenslutninger samt fra private personer er modtaget en række henvendelser angående prøvesprængninger af kernevåben, boligforhold, beskæftigelsesproblemer og andre spørgsmål. Henvendelserne er fremlagt til gennemsyn for medlemmerne i læseværelset.

Den første sag på dagsordenen var:

Valg af 17 medlemmer til et udvalg angående forslag til folketingsbeslutning vedrørende den af den internationale arbejdskonference i Genève i året 1947 vedtagne konvention nr. 81 om arbejdstilsyn inden for industri og handel.

Valgt blev: *Carl P. Jensen, Nina Andersen, Bladt, Th. Mikkelsen, Poul Nilsson, Peter Ravn, Chr. Thomsen, Kirsten Gloerfelt-Tarp, Gudrun Bjørner, Kr. Juul, Søren Andersen, Henry Christensen, N. Chr. Christensen, Axel Kristensen, Hanne Budtz, Bøgholm og Adolph Sørensen.*

Den næste sag på dagsordenen var:

Anden behandling af forslag til lov om ændringer i lov om udlændinges adgang til landet m. v.

(Første behandling findes i tidenden sp. 2320, udvalgets betænkning i tillæg B. sp. 479).

Der var ikke stillet ændringsforslag.

Lovforslagets paragraffer og spørgsmålet om dets overgang til tredje behandling sattes til forhandling under ét.

Udvalgets ordfører (Victor Gram): Som det fremgår af betænkningen, har der under udvalgets forhandlinger været samråd med den højtærede justitsminister og den højtærede finansminister.

Herunder har den højtærede justitsminister meddelt, at nyordningen ifølge loven ikke vil forringe eller besværliggøre forholdene for de danske sydslesvigere, og den højtærede finansminister har over for udvalget oplyst, at det er hans hensigt i forbindelse med de almindelige lempelser vedrørende motorkøretøjer at ophæve bestemmelserne vedrørende carnet, triptyque o. lign. for personbiler.

Udvalget har efter disse oplysninger enstemmigt vedtaget at indstille til tinget, at lovforslaget vedtages uforandret.

Bøgholm: Ved første behandling af dette lovforslag gav jeg på min gruppes vegne udtryk for den opfattelse, at loven ikke måtte kunne forringe de danske sydslesvigeres stilling. Den højtærede justitsministers svar var dengang negativt, men jeg forstår, at ministeren senere har arbejdet med spørgsmålet, og jeg takker ministeren for det svar, han har givet i udvalget. Det